

ความสำเร็จ เป็นความต้องการขั้นสุดยอดของมนุษย์ กล่าวคือมนุษย์ต้องการทำทุกอย่างให้สำเร็จไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมใดๆก็ตาม

ดังนั้นหลักสำคัญที่สุดในการโน้มน้าวใจก็คือ ต้องทำให้มนุษย์ประจักษ์ชัดแก่ใจตนเองว่า ถ้าเชื่อและเห็นคุณค่าหรือกระทำตามที่ผู้โน้มน้าวใจชี้แจงหรือชักนำแล้ว ก็จะได้รับผลตอบแทนของความต้องการขั้นพื้นฐานของตนเอง

กลวิธีการโน้มน้าวใจ

การโน้มน้าวใจทำได้หลายวิธี ที่สำคัญ ได้แก่ แสดงให้ประจักษ์ถึงความน่าเชื่อถือของผู้โน้มน้าวใจ

บุคคลที่จะได้รับความเชื่อถือจากบุคคลอื่นจะต้องมีความรู้จริง มีคุณธรรม และมีความปรารถนาดีต่อผู้อื่น การโน้มน้าวใจจึงต้องทำให้ผู้รับสารเห็นคุณลักษณะที่ดีเหล่านี้ของผู้โน้มน้าวใจ เพื่อจะได้เกิดความเชื่อถือ และยินดีปฏิบัติตามด้วยตนเอง

แนวทางการปฏิบัติให้มีลักษณะดังกล่าว อาจทำได้โดย

ขั้นที่ ๑ ทำตนให้มีคุณสมบัติดังกล่าวจริง

ขั้นที่ ๒ ทาวิธีที่จะทำให้บุคคลที่ต้องการโน้มน้าวใจประจักษ์ในคุณลักษณะดังกล่าว คือ

๑.๑ การแสดงว่ามีความรู้จริง อาจทำได้โดยอธิบายเรื่องราวได้ละเอียดลออ ถูกต้อง แม่นยำ แสดงความรู้ได้ ลุ่มลึกชัดเจน

๑.๒ การแสดงว่ามีคุณธรรม อาจทำได้โดยการเล่าประสบการณ์จริงที่แสดงให้เห็นถึงคุณธรรมต่างๆ

๑.๓ การแสดงความปรารถนาดีต่อผู้อื่น อาจทำได้โดยการให้คำแนะนำที่อยู่ในวิสัยที่ปฏิบัติได้ ซึ่งแสดงความปรารถนาดีของตนหรือชี้ให้เห็นความห่วงใย ชี้ให้เห็นแนวทางปฏิบัติที่เป็นประโยชน์ต่อผู้ปฏิบัติ

แสดงให้เห็นความหนักแน่นของเหตุผล มนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตประเภทเดียวที่รู้จักใช้เหตุผล บุคคลยังมีปัญญา สูงยิ่งคล้อยตามคำโน้มน้าวใจอันขาดเหตุผลของบุคคลอื่นได้ยาก เพราะฉะนั้นเพื่อให้การโน้มน้าวประสบความสำเร็จ ผู้โน้มน้าวใจต้องแสดงให้เห็นประจักษ์ว่า เรื่องที่ตนกำลังโน้มน้าวอยู่นั้น มีเหตุผลหนักแน่น และมีค่าควรแก่การยอมรับอย่างแท้จริง. แสดงให้ประจักษ์ถึงความรู้สึกหรืออารมณ์ร่วมกัน บุคคลที่มีความรู้สึกหรืออารมณ์ร่วมกันย่อมคล้อยตามกันได้ง่ายกว่าบุคคลที่มีความรู้สึกเป็นปฏิปักษ์ต่อกัน ตัวอย่างของความรู้สึกหรืออารมณ์ร่วมกัน เช่น มีความนิยมเชื่อถือในสิ่งเดียวกัน มีความเคารพรักต่อบุคคลหรือสถาบันเดียวกัน มีความรังเกียจในสิ่งเดียวกัน เป็นต้น. แสดงให้เห็นทางเลือกทั้งด้านดีและด้านเสีย การโน้มน้าวใจให้ผู้อื่นเกิดความคิดนึกเชื่อถือปฏิบัติตามที่ผู้โน้มน้าวใจต้องการนั้น ตามธรรมชาติที่จะต้องมียุทธวิธีหลายทาง ในการนี้หากผู้โน้มน้าวใจแสดงแต่เฉพาะด้านดีของแนวทางที่ตนต้องการ อาจสัมฤทธิ์ผลได้ยาก ถ้าชี้ให้เห็นด้านไม่ดีด้วย เพื่อให้ผู้ถูกโน้มน้าวใจมีโอกาสใช้วิจารณญาณของตนเองเปรียบเทียบจนประจักษ์ว่าทางที่ชี้แนะนั้นด้านดีมีมากกว่า เช่นนี้แล้วก็จะทำให้การโน้มน้าวใจสัมฤทธิ์ผลได้

ที่มา <http://www2.srp.ac.th/~anurat/nomnow.htm>

ข้อ ๑๓๘ จงเรียงลำดับคำประพันธ์ข้อต่อไปนี้ให้ถูกต้องตามลักษณะคำประพันธ์

- ๑. ผ่านทุ่งนาป่าไร่ไหลลำนน้ำ
- ๒. โลกยามเช้าล่ำเสียงเสียงลมเช้า
- ๓. มาอบรำเริงร้องห้องแสงตะวัน
- ๔. พลีระลอกหยอกเย้าทุกก้าวย่ำ

๑. ๑, ๓, ๔, ๒

๒. ๒, ๔, ๓, ๑

๓. ๒, ๔, ๑, ๓

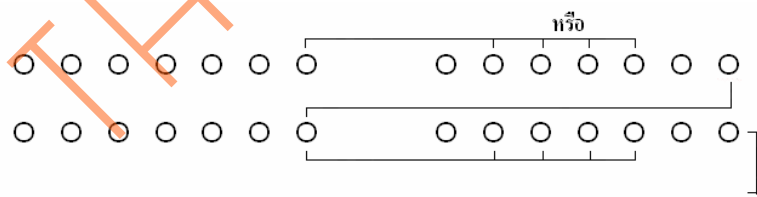
๓. ๑, ๓, ๒, ๔

ตอบ ๓. ๒, ๔, ๑, ๓

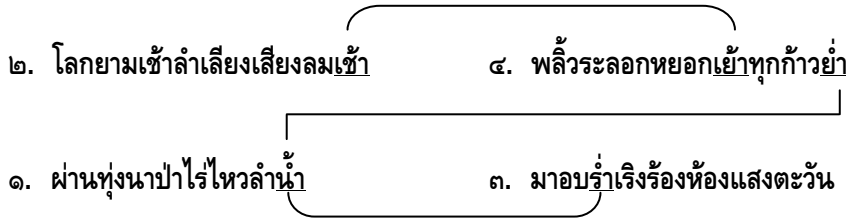
กลอนบทนี้เป็นกลอนสุภาพ หรือกลอนแปด โดย กลอนสุภาพ เป็นกลอนประเภทหนึ่ง ซึ่งลักษณะคำประพันธ์ของภาษาไทย ที่เรียบเรียงเข้าเป็นคณะ ใช้ถ้อยคำและทำนองเรียบๆ ซึ่งนับได้ว่ากลอนสุภาพเป็นกลอนหลักของกลอนทั้งหมด เพราะเป็นพื้นฐานของกลอนหลายชนิด หากเข้าใจกลอนสุภาพ ก็สามารถเข้าใจกลอนอื่นๆ ได้ง่ายขึ้น

คำประพันธ์ ที่ต่อท้ายว่า "สุภาพ" นับว่าเป็นคำประพันธ์ที่แสดงลักษณะเป็นไทยแท้ ด้วยมีข้อบังคับในเรื่อง "รูปวรรณยุกต์" ในกลอนสุภาพนอกจากมีบังคับเสียงสระเป็นแบบแผนเช่นกลอนปกติแล้ว ยังบังคับรูปวรรณยุกต์เพิ่ม จึงมีข้อจำกัดทั้งรูปและเสียงวรรณยุกต์ เป็นการแสดงให้เห็นวิบริบทภูมิภาคนและวัฒนธรรมและความแตกต่างในการใช้ภาษาไทยของผู้แต่งให้เด่นชัดยิ่งขึ้น

คำประพันธ์กลอนสุภาพนิยมเล่นกันมากตั้งแต่สมัยอยุธยา จวบจนถึงปัจจุบัน ในต้นรัตนโกสินทร์นั้นงานกลอนสุภาพเด่นชัดในรัชกาลที่ 2 ซึ่งเฟื่องฟูถึงขนาดมีการแข่งขันต่อกลอนสด กลอนกระตู้ ตลอดจนรัชสมัยมีผลงานออกมามากมาย เช่น กลอนโชน กลอนนิทาน กลอนละคร กลอนตำราวัดโพธิ์ เป็นต้น บทพระราชนิพนธ์เรื่อง เงาะป่า ก็เกิดขึ้นในยุคนี้ ยังมีกวีท่านอื่นที่มีชื่อเสียง เช่น สุนทรภู่ เป็นต้น และในสมัยรัชกาลที่ 6 ก็มีปราชญ์กวีทางกลอนสุภาพที่สำคัญหลายท่านเช่นกัน

สามารถเรียงลำดับคำประพันธ์ให้ถูกต้องตามลักษณะคำประพันธ์ โดยพิจารณาจากสัมผัสในวรรค และสัมผัสระหว่างวรรค ได้ดังต่อไปนี้

ที่มา

ข้อ ๑๓๙ คำประพันธ์ในข้อใดไม่มีการเลียนเสียงธรรมชาติ

- ก. ชุนมอญร่อนน้าวปาด ฉาดฉะ
- ข. ต้อยตะริดติดตีเจ้าพี่เอ๋ย จะเลยเร่ร่อนไปนอนไหน
- ค. โทสะอาจจะโดดโลดข้ามรั้ว ไม่เกรงกลัวบัญญัติเลย
- ง. นกกระเรียนเวียนลงหนอง ตรอมเทียวย่องร้องแกร์แกร์

ตอบ ค. โทสะอาจจะโดดโลดข้ามรั้ว ไม่เกรงกลัวบัญญัติเลย

เมื่อวิเคราะห์ตัวเลือก

ก. ชุนมอญร่อนน้าวปาด ฉาดฉะ	เลียนเสียงธรรมชาติ	คือ	ฉาดฉะ
ข. ต้อยตะริดติดตี เจ้าพี่เอ๋ย จะเลยเร่ร่อนไปนอนไหน			ต้อยตะริดติดตี
ค. โทสะอาจจะโดดโลดข้ามรั้ว ไม่เกรงกลัวบัญญัติเลย	ไม่มีเสียงเลียนธรรมชาติ		
ง. นกกระเรียนเวียนลงหนอง ตรอมเทียวย่องร้อง แกร์แกร์			แกร์แกร์

การเลียนเสียงธรรมชาติ หมายถึง การใช้เสียงสร้างคำที่มีลักษณะพิเศษเป็นแบบ อติพจน์ สัทพจน์ หรือ การพูดถึงสัตว์ ต้นไม้สิ่งต่างๆ ด้วยกิริยาอาการของคน ซึ่งเรียกว่า บุคคลวัต เป็นต้น ตรงกับที่ภาษาอังกฤษใช้ว่า Figure of Speech

อติพจน์ หรือ อธิพจน์ คือโวหารที่กล่าวเกินความจริง เพื่อเน้นความรู้สึก ทำให้ผู้ฟังเกิดความรู้สึกที่ลึกซึ้ง ภาพพจน์ชนิดนี้นิยมใช้กันมากแม้ในภาษาพูด เพราะเป็นการกล่าวที่ทำให้เห็นภาพได้ง่ายและแสดงความรู้สึกของกวีได้อย่างชัดเจน

สัทพจน์ หมายถึงภาพพจน์ที่เลียนเสียงธรรมชาติ เช่น เสียงดนตรี เสียงสัตว์ เสียงคลื่น เสียงลม เสียงฝนตก เสียงน้ำไหล ฯลฯ การใช้ภาพพจน์ประเภทนี้จะทำให้เหมือนได้ยินเสียงนั้นจริงๆ

ที่มา <http://www.eduzones.com/knowledge-2-1-43334.html>

การใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติ (Onomatopoeia) มีส่วนช่วยให้บทหรือกรองไพเราะน่าฟังยิ่งขึ้น

ตัวอย่าง

การใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติใน นิราศเมืองเพชร นอกจากจะทำให้ได้ยินเสียงแล้วยังเห็นภาพคนที่ตบยุง ซึ่งมารุมกัดจนเกิดเสียงดัง ดังความว่า

ทั้งยุงชุมชุมกัดกัดบดเปรี๊ยะประ เสียงผัวะผัวะพื้บพื้บพื้บบแปะ
(พระยาสุนทรโวหาร (ภู่))

การใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติใน พระอภัยมณี ทำให้ได้ยินเสียงบีที่ไพเราะดังความว่า

ต้อยตะริดติดตีเจ้าพี่เอ๋ย จะเลยเร่ร่อนไปนอนไหน
แอ้ออ้อยสร้อยฟ้าสุมาลัย แม้นเด็ดได้แล้วไม่รังให้ห่างเชย
(พระยาสุนทรโวหาร (ภู่))

การใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติใน นิราศพระบาท ที่ให้เห็นทั้งภาพและได้ยินเสียงที่เกิดขึ้นพร้อมๆกัน
 บ้างขึ้นบนชนส่งคนข้างล่าง เสียงโผน่วงซามแตกกระแตกซัน
 จนคนบนลืบลับรับไม่ทัน หม้อข้าวขันตกแตกกระจายราย
 ย่ามกระสอบกรอบแกรบกระไกรกริก กลักพริกพลิกแพลงตะแคงหงาย
 (พระยาสุนทรโวหาร (ภู่))

การใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติใน บทกวีบางขุนพรหม ที่มีข้อความว่า
 ระทึกทันโหนทับฉิ่งฉับฉิ่ง ดิงตังติง ดิงตังติง ตังตังตัง
 เจ้าพลายงามศรีมาลาไม่มาฟัง เพลงก็พรากจากวังบางขุนพรหม
 (เนาวรัตน์ พงไพบูลย์)

ที่มา <http://www.thaigoodview.com/library/studentshow/st2545/5-5/no19/kumreanseungtum.html>

ข้อ ๑๔๐ จำนวนในข้อใดมีความหมายว่า “รู้อะไรด้านเดียว หรือร้ายเดียวเข้าใจว่าสิ่งนั้นเป็นอย่างนั้น”

๑. คาบลูกคาบดอก
๒. ตาบอดคำข้าง
๓. ถึงลูกถึงคน
๔. แจกตื่นไฟ

ตอบ ๒. ตาบอดคำข้าง

เมื่อพิจารณาความหมายของตัวเลือกแต่ละข้อ

๑. **คาบลูกคาบดอก** จำนวนนี้มาจากต้นไม้ที่มีผลหรือดอกไม้ในขณะที่กำลังจะกลายเป็นผลหรือดอกนั้น เราจะเรียกว่า คาบลูกคาบดอก เพราะไม่แน่ใจว่าจะเป็นผลหรือดอก ต่อมาจึงกลายเป็นสำนวนหมายความว่า อยู่ในระยะคับขัน กำลังจะได้ หรือเสียก้ำกึ่งกัน หรืออีกนัยหนึ่งหมายถึง สิ่งที่ดีความได้สองแง่ หรือมีข้อความกำกวมอยู่

๒. **ตาบอดคำข้าง** หมายถึง เรื่องๆ เดียว แต่ว่ามีคนรู้กันหลายคน โดยแต่ละคนนั้นรู้กันคนละด้าน หรือรู้เพียงส่วนใดส่วนหนึ่งของเรื่อง เมื่อมาพบพูดคุยกันเข้าก็กลายเป็นวิวาทกันไป เพราะต่างคนก็ต่างยืนยันว่าสิ่งที่ตนเองรู้เห็นเท่านั้นเป็นจริงที่สุด ของคนอื่นนั้นไม่ใช่ไม่ถูกต้อง

๓. **ถึงลูกถึงคน** หมายถึง รุนแรง

๔. **แจกตื่นไฟ** เป็นสำนวนไทย ที่หมายถึง ตื่น ตกใจ เอะอะโวยวาย เท่าที่รู้กันเกี่ยวกับแจกมาเก่าก่อน ก็คือ เวลาเกิดไฟลุก หรือไฟไหม้ แจกส่วนมากมักจะตื่นเอะอะโวยวาย แสดงความตกใจกลัว ไม่คิดหน้าคิดหลัง เอาแต่จะผละหนีไปทำเดี๋ยว คนที่ตื่นตกใจเอะอะโวยวาย หน้าตาผิดปกติ เราจึงพูดกันเป็นสำนวนว่า เป็นแจกตื่นไฟ (คนชาติไหนก็ตาม ถ้าทำอย่างนี้) (ที่มา <http://guru.google.co.th/guru/thread?tid=0f4c20179fb80b2e&pli=1>)